

DIEVAM IR SAGĀDĀTS JĒRS

Izlasīsim no Marka Evaņģēlija grāmatas. Manuprāt, es paņemšu lasīšanai un lai nedaudz parunātu 10. nodaļas 46. pantu. Piecelsimies, parādot cieņu Vārdam, kad mēs lasīsim. Vārds ir Dievs. Mēs visi to zinām. Un tā, jūs pieceļaties, lai apliecinātu lojalitāti, un tas jums būtu jādara...jūs pieceļaties, lai sveicinātu karogu, kad tas iet garām; bet kāpēc ne Dieva Vārdu, kad Tas tiek lasīts?

Un tie nāk uz Jēriku; un, Viņam ar Saviem mācekļiem un daudz ļaudīm no Jērikas izejot, Timeja dēls aklais Bartimejs ubagodams sēdēja ceļmalā.

Un izdzirdis, ka tas esot Jēzus no Nacaretas, viņš sāka saukt un sacīt: "Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!"

Un daudzi to apsauca, lai paliek klusu. Bet tas jo vairāk brēca: "Dāvida dēls, apžēlojies par mani!"

Un Jēzus apstājās un sacīja: "Ataiciniet viņu." Un tie aicināja aklo, tam sacīdami: "Turi drošu prātu, celies, Viņš tevi aicina."

Un, savu apmetni nometis, tas cēlās un nāca pie Jēzus.

Un Jēzus griezās pie tā un sacīja: "Ko tu gribi, lai Es tev daru?" Bet aklais Viņam sacīja: "Kungs, ka es varētu redzēt."

Un Jēzus tam sacīja: "Ej, tava ticība ir darījusi tevi veselu." Un tūdaļ tas kļuva redzīgs un pa ceļu Jēzum sekoja.

2 Lūgsim. Varenais Svētais Gars, atdzīvini šovakar mums šo Vārdu, kas ir šajā nelielajā drāmā. Un lai mēs ieraugām šajā ainā piedzīvoto un šādi iegūstam ticību, ka Dievs joprojām ir dzīvs un ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Mēs lūdzam to Jēzus, Viņa iemīļotā Dēla, mūsu Glābēja Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

3 Mūsu tēma šodien ir: *Dievs ir sagādājis Jēru.*

4 Un tā, šorīt mums bija brīnišķīgs laiks, jo mēs izskatījām, kā Jēzus ienāca Jērikā. Un mēs atradām tur vienu puisī vārdā Caķejs, viņš bija uzlīdis sikomora kokā un noslēpies tur, jo viņš neticēja, ka Jēzus bija pravietis. Bet viņa sieva bija Jēzus mācekle, un viņa lūdzās par viņu. Un, kad Jēzus nonāca zem tā koka, Viņš apstājās, paskatījās augšup un nosauca viņu vārdā, un sacīja: "Kāp zemē, šodien Es iešu uz tavu namu." Un es nodomāju, ka būtu labi, ja arī šovakar, kamēr mēs esam šeit, mēs turpinātu iet tālāk kopā ar Jēzu. Šorīt mēs paprasījām Viņu iet kopā ar mums un mēs gribējām iet kopā ar Viņu, un, ziniat, vienkārši turpināsim iet kopā ar Viņu cauri Jērikai.

5 Un tā, šovakar mūsu aina atklājas tajā pašā vietā, atkal Jērikā, un tagad Jēzus jau ir Caķeja namā, Viņš ietur maltīti. Tā ir auksta oktobra diena, ir vēl joprojām diezgan agrs rīts, un no kalniem pūš vējš. It visur tur Jūdejā agri no rīta ir diezgan auksts, jo īpaši tajā gada laikā.

6 Un tajā valstī tai laikā, kā tas bija it visur tajās senajās valstīs, bija pilns ar ubagiem. Viņi bija it visur uz ielu stūriem un ubagoja. Es... Tur, tajās valstīs ielas vēl arvien ir pilnas ar ubagiem. Indijā un, ak, Āfrikā, un daudzās citās vietās, viņiem joprojām ir ubagi: kropli, klibi, akli, izkaltuši. Un reizēm cilvēki, kas nevar nopelnīt sev iztiku, viņi vienkārši ubago un reizēm sēž tur, un ir badā.

7 Es, Indijā es vienkārši pastaigāju pa ielām, man bija nedaudz naudas, kuru man bija iedevuši tie ļautiņi, un es samainīju dolārus uz rūpijām. Un es mēģināju iziet tur cauri, nu, viņiem vajadzēja izsaukt policiju, lai mani dabūtu prom; viņi piespieda mani bēgt. Un tur gulēja kāda nabaga sieviete,

kas mira no bada. Un mazs bērniņš, tik izbadējies, ka viņa āda lipa pie kauliem, un varēja redzēt viņa galvaskausa savienojuma vietas. Un viņa atdod tev bērnu, mēģinādama ielikt tev viņu rokās, lai tu viņu paņemtu un tas bērniņš nenomirtu. Taču, ja tu paņemsi to bērniņu, tad kā būs ar to otro un trešo, un...? Ak vai, tas ir, tu... Ja jūs redzētu, ko mēs izmetam šeit miskastēs, mēs teju vai varētu pabarot tos cilvēkus. Jūs vienkārši neaptverat, cik pārtikusi ir šī valsts, kad redzi, kā pārējā pasaule cieš badu.

8 Un tur bija pilns ar ubagiem. Un tajā dienā, kad risinās mūsu aina, tur bija... Mēs redzam, ka visi tie ubagi gāja lejā uz Jēriku kā parasti caur ziemeļu vārtiem, uz kuriem nāca ceļš no Jeruzalemes. Jērika nebija pārāk bagāta pilsēta. Bet Jeruzaleme, slavena savā stilā, pazīstama vieta, kur atradās templis, un visi bagātie apmetās Jeruzalemē, un tā bija liela, apburoša pilsēta. Un cilvēki, kuri nāca no turienes, bija diezgan bagāti. Un tirgotāji un tā tālāk, kad viņi ienāca tur pa dienu, tiem ubagiem bija savas vietas; tas bija nerakstīts likums, viņi zināja, kur katrs no tiem gulēs, ubagodams žēlastības dāvanu maizei.

9 Un viņiem vajadzēja tur nokļūt agri, kad ienāca tirgoņi, jo, iespējams, tas cilvēks palīdzēja tikai vienam ubagam dienā, ielikdams monētu savā kabatā pirms izešanas no mājām. Un, protams, tajā laikā pār Palestīnu valdīja Roma, un apgrozībā bija romiešu denāriji. Un viņiem bija tā monēta, un, iespējams, viņš pametīs to pirmajam ubagam un izdarīs to tikai reizi dienā. Viņš nevarēja atļauties iedot katram ubagam. Bet tas, kurš gadījās viņam ceļā pirmais, protams, dabūja to monētu. Un tā, viņiem bija savas vietas vārtu ārpusē, satiekot cilvēkus vēl pirms ieiešanas pilsētā, tūristus un tā tālāk. Un viņi gulēja tur, jo īpaši pie ziemeļu vārtiem, lai dabūtu tūristus, kas gāja pa turieni.

10 Un mēs redzam, ka tajā rītā, par kuru mēs runājam, saule jau sāka celties augšup, un apmēram deviņos no rīta tur bija viens akls nabags, kurš ieradās tur it kā par vēlu.

11 Viņam bija bijusi grūta nakts. Viņš bija akls. Viņš bija akls jau kopš bērnības, un viņš bija ieradies vēlu. Viņš ne... Tajā rītā viņš aizgulējās, jo visu nakti viņš bija sapņojis par to, ka viņš atkal varēja redzēt, un viņš bija mētājies savā gultā. Un viņš varēja redzēt...viņš domāja, ka varēja redzēt, taču pamostoties bija vīlies, ka viņš redzēt tomēr nevar. Patiesībā tas bija tikai sapnis.

12 Un viņš bija atnācis uz to vietu. Un, kad viņš tur nokļuva (lūk, kur sākas drāma, lai izteiktu manu domu), tur neviena nebija. Bija noticis kaut kas dīvains. Bija tikai aptuveni pusdesmit vai desmit no rīta, bet ubagu tur vairs nebija. Parasti viņi visi bija savās vietās. Viņš nezināja, kas bija noticis pilsētā (par ko mēs runājam šorīt brokastīs). Jēzus bija izgājis caur vārtiem un ienācis pilsētā, un daudzi cilvēki bija aizgājuši skatīties, kas tur īsti notiek, un ubagi bija aizgājuši. Bet viņš, atnākdams vēlāk, to nezināja. Un tā, mēs redzam, kā viņš sāk saukt dažādus vārdus, taču tur neviena nebija. Tas bija diezgan skumji. Viņš izbrīnījās, nu, varbūt viņus no šīs vietas aizdzina romiešu kareivji vai notika vēl kaut kas? Neviens nebija dzirdams, un viņš... Bija diezgan auksts, bet viņš bija skrandās, viņa apģērbs bija diezgan nonēsāts.

13 Un viņš virzījās taustīdamies, līdz atrada akmeni, kas gulēja saulē, kas, iespējams, bija nokritis no mūra, kad Dievs bija sagrāvis to seno mūri Jozuas dienās. Viņš apsēdās uz tā akmens un mēģināja atkal aizdomāties par savu šīs nakts sapni, cik tas būtu reāli, ja viņš patiešām varētu redzēt. Taču redzēt viņš nevarēja. Viņš bija akls. Un viņš sāka par to domāt, un viņa domas aizpeldēja atpakaļ bērnībā.

14 Ziniet, man patīk to darīt, apsēsties un domāt par to, kas reiz bija, par patīkamām lietām, par Tā Kunga uzvarām, kuras es esmu redzējis, un par laikiem.

15 Un Bartimejs, tāds bija viņa vārds, tajā naktī bija redzējis sapni, ka viņš ir atguvis savu redzi, un viņš sāka aizdomāties, kā gan tas tiešām būtu, ja viņš patiešām sāktu redzēt. Viņš nodomāja: "Ak, es tik ilgi esmu bijis akls, es pat nezinu, kā tas viss būtu." Un tā viņš sāka domāt par to, kas bija pirms daudziem gadiem, kad viņš vēl bija mazs puisēns. Viņš mēdza spēlēties

pakalna nogāzē, tur Jordānas krastā; un tur ir tā ieleja, kur viņi audzēja kviešus. Un teiksim, ka viņš dzīvoja tur uz kalna nogāzes. Un viņš atcerējās, cik jauki tas bija, un pavasarī skatīties, kā izaug tās puķītes; un kā viņš varēja savākt mazu pušķīti, apsēsties tur un skatīties uz skaistajām zilajām debesīm.

16 Ziniet, aklums ir kaut kas briesmīgs. Kad es redzu aklu cilvēku, mana sirds pārdzīvo par viņu. Un tomēr es zinu kādu vēl sliktāku aklumu, tas ir garīgais aklums; cik skaidri Dievs ir devis cilvēkam redzēt Viņu, taču viņi nevar to ieraudzīt.

17 Reiz es ar savu mazo meitiņu biju Sinsinati zoodārzā. Kā jūs zināt, man ļoti patīk atrasties dabā. Un es ieraudzīju tur noķertu un krātiņā ieliktu ērgli; ak, nabadziņš! Es izdzirdēju troksni; es turēju manu mazo Sāru pie rociņas, un mēs pienācām pie tā krātiņa. Un tur bija šis lielais putns ar asiņojošu galvu, ar salauzītām spalvām. Es nodomāju: “Cik bēdīga aina!”

18 Viņš bija uz zemes. Viņš staigāja pa krātiņu, viņš metās augšup, no jauna savicināja spārnus, taču atsitās ar galvu pret krātiņu, vicinādams savus spārnus, cenšoties izkļūt no krātiņa un sadauzīdams savas spalvas. Viņš bija gūstā. Viņš atkal nokrita uz grīdas un tur gulēja, un viņa acis skatījās apkārt, viņš skatījās un redzēja zilās debesis, kurām viņš bija dzimis. Viņš ir debesu putns, jūs zināt. Taču, redziet, cilvēka gudrie sasniedzumi bija ielikuši viņu krātiņā.

19 Es tur stāvēju un skatījos uz to. Es nodomāju: “Es atdotu visu, ja es varētu viņu izpirkt.” Ja es varētu viņu izpirkt, es viņu atbrīvotu, teiktu: “Aiziet, mans draudziņ, tu to vēlies. Un es arī. Esi brīvs un celies tur augšā. Tu piederi tiem augstumiem. Tu biji dzimis tam.” Es nodomāju: “Tā ir visbēdīgākā aina, kādu vien es esmu redzējis.”

20 Es pacēlu Sāru, apsēdināju viņu uz savas rokas. Es sacīju: “Mīļumiņ, šī ir viena no vissliktākajām ainām, kādu jebkad redzēs tavas acis.”

21 Es stāvēju tur, pārdomādams. Es nodomāju: “Nē, es zinu kādu vēl sliktāku ainu nekā šī. Paskaties uz to pakalnu; tas vīrietis ar alus bundžu rokās, sievietes šortos ar cigareti.” Kaut arī patiesībā viņi bija dzimuši, lai būtu Dieva dēli un meitas, bet, lūk, viņi ir grēka krātiņā, kur viņus ir ielicis sātans. Nožēlojami, garīgi akli, sagūstīti; varbūt pieder kādai draudzei, dzied korī, un tomēr ir grēka krātiņā.

22 Un Bartimejs mēģināja atsaukt atmiņā tos laikus, kad viņš bija mazs puisēns, kā toreiz apmēram divos pēcpusdienā viņu sauca viņa jaukā ebreju mamma: “Bartimej!” Viņš teju vai atkal varēja dzirdēt viņas balsi, kad tā atbalsojās pa kalniem, un tad viņš metās skriešus pie viņas. Bet viņa iznāca uz verandas un iesēdās vecajā šūpuļkrēslā, un paņēma viņu savās rokās. Un viņš atcerējās, kā viņš skatījās viņas jaukajās acīs un cik skaista bija viņa mamma! Un kā viņa midzinot viņu aijāja, lai viņš vakarā atpūstos. Un darīdama to, viņa stāstīja viņam stāstus, stāstus par viņu tautu un par stiprajiem un varenajiem Dieva praviešiem, kuri bija bijuši viņu vidū. Un cik ļoti viņam tas patika, viņam patika to klausīties.

23 Tas ir ļoti slikti, ka mātes apsēdina savus bērnus pie televizora paskatīties kārtējo Holivudas skandālu; tā vietā, lai darītu to pašu – stāstītu viņiem Bībeles stāstus.

24 Taču viņa bija īstena ebreju māte, un viņa stāstīja savam mazajam tos stāstus. Viņa stāstīja viņam, kā Dievs sūtīja lielo, vareno Mozu, kad viņi bija vergi tur Ēģiptē. Dievs bija apsolījis tēvam Ābrahāmam, ka Viņš tos atbrīvos. Un Viņš parādījās tam varenajam pravietim, kuru sauca Mozus, kuru Dievs uzcēla viņu vidū. Un Viņš atnāca Uguns Staba veidolā un sūtīja Mozu uz Ēģipti, un izveda viņus no turienes ar stipriem, vareniem brīnumiem un zīmēm. Un kā tur tuksnesī bez maizes un vispār bez ēdiena, tomēr viņi gāja paklausībā, un Dievs sūtīja viņiem maizi no debesīm.

25 Un es dzirdu, kā mazais Bartimejs saka: “Nedaudz pagaidi, mamma. Tad jau droši vien visi Dieva Eņģeļi tur strādāja, un Viņam tur ir milzīgas krāsnis it visur debesīs, un tie eņģeļi strādāja

virstundas, lai izceptu to maizi un mestu to lejā uz...”

26 “Nē, mīļumiņ, tu esi pārāk mazs, lai to saprastu. Redzi, Jehovam tas nav jādara. Jehovam krāsniis nav vajadzīgas. Viņš ir Radītājs. Viņš vienkārši to pasaka, un tas notiek.”

27 Tādā gadījumā, ko mēs pateiksim par Jēzu, kad mēs redzam, ka Viņš dara tādas pašas lietas? Viņā noteikti ir jābūt kaut kam Dievišķam. Viņam ir jābūt kaut kā saistītam ar Jehovu. Šodien daži mēģina ieraudzīt Viņā tikai pravieti vai parastu cilvēku, vai filosofu, labu skolotāju. Viņš bija ne mazāk kā Dievs, kļuvis redzams miesā.

28 Pēc tam viņa runāja ar viņu un stāstīja viņam par to iešanu pāri tam lielajam tuksnesim, kas toreiz bija uzreiz aiz Jordānas, un kā toreiz, tajā pavasara laikā, aprīļa mēnesī, kad tur augšā Jūdejā kusa sniegs un visi ūdeņi tecēja lejup no kalniem, un Jordāna bija pilna ar ūdeni, un upes krastos bija ļoti daudz ūdens. Šķita, ka Jehova ir sliktis pavadonis, ja jau Viņš atveda Savus ļaudis tādā laikā, kad upes ir applūdušas, vissliktākajā stāvoklī. Kā gan viņi varēs uzbūvēt pāri upei tiltu? Un mazais Jozua jeb mazais...ne Jozua.

Bet mazais Bartimejs droši vien pajautāja: “Mam, kā Viņš to izdarīja?”

29 Sacīja: “Mīļumiņ, atceries, Jehova joprojām ir Radītājs. Viņš vienkārši pateica un...”

30 Dievam patīk novest lietas, līdz...kad viss ir juceklī, un parādīt Sevi kā Dievu. Tieši pavasarī! Vasaras laikā jūs Jordānu tur, iespējams, varētu šķērsot diezgan viegli, tur pie pilsētas ir brasls. Mēs zinām, ka izlūki bija aizgājuši un tur pabijuši. Taču Dievs ļāva visām ielejām piepildīties ar ūdeni, un tad Viņš atnāca un ar Savu vareno spēku no debesīm uztaisīja tai pāri sausu ceļu. Un tur lejā gulēja tie akmeņi, kurus Jozua sakrāva kaudzē kā pieminekli Jehovam, ka Viņš bija parūpējies par viņu tautu. Un viņš...

31 Vēl viens stāsts, kurš viņam ļoti patika, bija par to sievieti sunamieti. Viņš to atcerējās. Viņa māte mēdza stāstīt viņam stāstu par sunamieti un par vareno to dienu pravieti Elīsu, un kā tā sieviete bija laba pret to pravieti. Kaut arī viņa nebija israēliete. Viņa bija sunamiete.

32 Un kā viņa noticēja, ka Elīsa ir pravietis, varens Tā Kunga pravietis. Un kad... Viendien viņa pateica savam vīram: “Zini, piebūvēsim viņam istabiņu pie mūsu mājas sienas un parādīsim viņam laipnību, jo viņš ir īpašs cilvēks.”

33 Un reiz, kad Elīsa un viņa kalps Gehazis atnāca un ieraudzīja to laipnību, viņš pateica Gehazim: “Aizej un pajautā, ko mēs viņu labā varētu izdarīt? Varbūt es varu parunāt ar ķēniņu vai ar galveno komandieri?”

34 Viņa sacīja: “Nē, nevajag, es vienkārši dzīvošu savas tautas vidū. Viss ir kārtībā.”

35 Taču Gehazis sacīja: “Viņa ir neauglīga. Viņa ir jau gados, viņas vīrs ir gados, un viņiem nav bērnu.” Un pateica...

36 Bet Elīsa droši vien ieraudzīja vīziju. Viņš sacīja: “Ej, pasaki viņai, TĀ SAKA TAS KUNGS, viņai būs puika.” Un pēc deviņiem mēnešiem parādījās puika.

37 [Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.] ...vecs, viņš bija tur uz lauka ar savu tēvu, tā bija ražas novākšana, un droši vien viņš bija dabūjis saules dūrienu. Viņš raudāja un raudāja: “Man galva! Mana galva!” Un tēvs aizsūtīja viņu mājās. Māte paņēma viņu klēpī un aijāja viņu un, iespējams, deva viņam visādas zāles, kādas vien bija. Taču mazajam puisītim kļuva arvien sliktāk, līdz visbeidzot, aptuveni pusdienlaikā, viņš nomira.

38 Taču tai mammai tā nebija sakāve! Kad atnāca tēvs un kad atnāca visi kaimiņi, un viņi vaimanāja un kļiedza, ka ir nomiris mazais puisēns, taču viņai joprojām bija ticība tam pravietim,

ebreju pravietim; viņa bija no pagāniem. Viņa sacīja: “Apsēglojiet man mūli un nestādiniet, bet ļaujiet man tikt līdz tai alai, kur dzīvo tas pravietis, uz Karmela kalna.”

39 Bet viņas vīrs sacīja: “Šodien nav ne jauns mēness, ne arī sestdiena, un viņa tur nebūs.”

Viņa sacīja: “Viss būs labi.”

Viņš sacīja: “Ej.”

40 Un, kad Elīsa ieraudzīja viņu nākam, tad viņš un Gehazis iznāca no alas un stāvēja tur, skatīdamies. Un tur nu viņa nāca. Viņš saka: “Lūk, tur nāk tā sunamiete, viņa ir noraizējusies, bet Dievs to ir apslēpis manai sirdij.”

41 Ziniet, Dievs Saviem praviešiem visu nesaka, tikai to, ko Viņš grib, lai viņi zinātu.

42 Un tā, viņš paskatījās un sacīja: “Viņa ir...” Sacīja: “Ej, satiec viņu un pajautā: vai tev viss ir labi? Vai viss ir labi ar vīru? Vai viss ir labi ar bērnu?”

Un arī šī daļa man ļoti patīk.

43 Kad Gehazis viņu satika, viņš sacīja: “Vai tev viss ir labi? Vai viss ir labi ar vīru? Vai viss ir labi ar bērniņu?”

44 Viņa sacīja: “Viss ir labi.” Bērniņš guļ miris, vīrs skaļi vaimanā, viņas sirdī līst asaras, taču: “Viss ir labi.” Viņa bija atnākusi nostāties tā cilvēka priekšā, kas varēja pateikt viņai un svētīt viņu, un viņai bija bērns, protams, Dievs atklās, kāpēc Viņš paņēma viņu. “Tas Kungs deva, Tas Kungs ņēma, svētīts lai ir Tā Kunga Vārds!” Viņa gribēja zināt kāpēc.

45 Un tad, kad viņa pienāca un nokrita pie Elīsas kājām, Gehazis viņu strauji parāva; viņa skolotājam parasti tā nenotika. Un viņa atklāja, kas bija noticis. Un Elīsa devās un augšāmcēla to mazo puisīti, uzguldāmie virsū mazajam ar savu ķermeni.

46 Un es gribu, lai jūs pievērstu uzmanību arī tās mātes ticībai. Viņa uzlika savu bērniņu uz tās gultas, uz kuras bija gulējis Elīsa. Es gribu, lai jūs...

47 Es šeit gribu izskaidrot Pāvila domas, kā es to redzu. Jūs zināt, ka Pāvils lika virsū slimajiem un nomocītajiem lakatiņus un apsējus. Es nedomāju, ka Pāvils rīkojās pretrunā Rakstiem. Es domāju, ka viņš ņēma to no šīs vietas. Vai atceraties, ko Elīsa pateica Gehazim sākumā? “Paņem manu zizli un ej, uzliec uz tā bērniņa.” Viņš zināja, ka viss, kam viņš pieskārs, bija svētīts. Lūk, atcerieties, Pāvils nelūdzās par tiem lakatiņiem. Viņi vienkārši noņēma tos no viņa ķermeņa. Tā bija cilvēku ticība.

48 Tāpēc, redziet, viņš pateica: “Paņem manu zizli un (ja kāds tevi sveicinās, neatbildi viņam) uzliec to uz mazuļa.”

49 Taču tās sievietes ticība nebija zizlim; viņa ticēja pravietim. Un viņa sacīja: “Es neatstāšos no tevis, kamēr... Patiešām, kā dzīva ir tava dvēsele, es no tevis neatstāšos.”

50 Un tā, lai tiktu no viņas vaļā, Elīsam bija jāiet kopā ar viņu. Un tā viņš tur ienāca un uzgūlās ar savu ķermeni virsū tam mazajam, mirušajam bērniņam, un tas septiņas reizes nošķaudījās un atdzīvojās.

51 Ak, cik varens šis stāsts likās tam mazajam Bartimejam, kad viņš bija vēl mazs puika. Viņam tik ļoti patika klausīties šo stāstiņu, jo tā bija mazā puisēna augšāmcelšanās. Tas bija viens no viņa mīļākajiem stāstiem.

52 “Bet tas bija tajos senajos laikos,” tā viņam tagad stāstīja priesteris. “Diemžēl tas bija tajās

dienās, kad Israēlā bija stiprs, varens vīrs; uz zemes bija lieli, vareni pravieši.” Bet priesteri sacīja: “Zini, Jehovam pravieši vairs nav vajadzīgi.” Tā saka ne tikai priesteri. Bet toreiz tā viņi darīja: “Jhovam vairs nav vajadzīgi pravieši. Viņš iedeva mums likumu, un mēs uzcēlām baznīcu, templi, un tas ir viss, kas mums ir vajadzīgs.” Un apmēram tādā pat veidā viņi tic tam šodien, taču Jehova joprojām paliek Jehova, un Viņš nevar izmainīt Savu ceļu; Viņš ir Dievs un Viņš nemainās. Taču viņi ticēja, ka tas ir viss, kas viņiem bija vajadzīgs.

53 Un, kamēr viņš tur sēdēja, iegrimis savos sapņos, atcerēdamies, kā tas viss bija, viņš pagrieza savas aklās acis pretim siltajai saulei; pēkšņi viņš sadzird mūļa nagu klikšķēšanu, kas dodas lejup pa akmeņaino bruģa ceļu no Jeruzālemes. Kad viņš ieklausījās vērigāk – tur bija vēl kāds, kas sandalēs skrēja pa priekšu tam mazajam mūlim. Un viņš zināja, ka tam ir jābūt bagātam cilvēkam, jo viņš ceļoja uz mūļa, un viņam bija arī kalps, kas veda mūli.

54 Un tā, viņš piecēlās, zinādams, ka viņam ir jādabū kaut kāda nauda, lai izdzīvotu. Lūk, viņš pieceļas, ietinas savās drānās, tai nodriskātajā apģērbā, un metas uz ielas, un saka: “Iedodiet, lūdzu, žēlastības dāvanu. Es šorīt nokavēju. Lūdzu, iedodiet man kaut ko. Es esmu akls.”

55 Un mēs izdzirdam, kā atskan diezgan rupja balss: “Nost no ceļa, ubag! Es esmu Jehovas kalps. Es esmu priesteris. Es braucu no Jeruzālemes, mani sūta asociācija, lai apturētu to dziedināšanas sanāksmi, kurai šorīt ir jānotiek šeit Jērikā. Man šeit ir jāsatiekas ar vietējiem brāļiem un jāpārlicinās, lai nekā tāda šeit starp ļaudīm nebūtu. Šai zemē ir viltus pravietis, saproti. Mēs esam... Mēs dzirdējam, ka šorīt Viņš ir Jērikā, un es devos ceļā. Nost no mana ceļa!” Priesteris. “Ā-ā, labi, kalpotāj, dodies vien.” Un mazais mūlis atkal aizrikoja uz priekšu.

56 Tad tas ubags atkal taustījās atpakaļ, līdz atrada to akmeni un apsēdās. Viņš turpināja sapņot un viņš sāka aizdomāties: “Lūk, tur, pa to mazo celiņu, kur es tikko kā stāvēju, ne tik sen tas lielais un varenais pravietis Ēlija un Elīsa, viņi gāja rokrokā, kāpdami lejup pa to ceļu, rokrokā, gāja lejā uz Jordānu. Un Jordānai atkal bija teju teju jāatveras. Bet otrā pusē to veco, nogurušo pravieti Ēliju jau gaidīja uguns rati un uguns zirgi, piesieti tur pie kāda zara, lai aizvestu viņu mājās. Un viņam tas bija jāredz, šim jaunajam Ēlijam... Elīsa skatījās atpakaļ un redzēja to kalpošanu, kas bija viņam priekšā, to, kas gaidīja viņu. Viņš nedrīkstēja nolaist acis no tā pravieša.”

57 Es iztēlojos, kā Bartimejs saka: “Kaut es būtu dzīvojis tajā laikā un sēdējis šeit, tad es būtu pieskrējis pie tiem praviešiem, mestos ar seju pie zemes un sacītu: “Ak, Dieva pravieti, palūdz par mani, un Jehova atdos man manu redzi.” Bet priesteris saka: “Nē, nekas tāds vairs nenotiek. Mums nekā tāda vairs nav. Jehova vairs nedziedina ar Savu spēku. Mums ir ārsti un viss pārējais, kas to dara. Un mums tas vairāk nav vajadzīgs, tāpēc Jehova vairs nedziedina, tas bija tajās senajās dienās. Mēs vienkārši ievērojam likumu. Mēs saslimstam un nomirstam, un dodamies uz Debesīm, un tas arī viss. Tas ir viss, kas mums ir vajadzīgs.”

58 Tad viņš atkal aizdomājās, tad viņš atcerējās. Ne vairāk kā piecsimt metrus no tās vietas, kur viņš sēdēja, kad Israēls bija pārgājis pāri un izvietojis nometni un viss bija salikts pa vietām, visas teltis pa vietām, gaidīja pavēli, lai maršētu uz Jēriku... Un varbūt tieši tas akmens, uz kura viņš sēdēja, bija viens no tiem, kuru Jehova bija noārdījis no Jērikas mūriem.

59 Un sacīja: “Padomā tikai! Ne tik sen tas varenais kareivis Jozua, stiprais, varenais Dieva kalps pavasarī šķērsoja to upi, uzcēla teltis pašā ienaidnieka priekšā. Viendien, kad viņš pārdomāja Jērikas uzbrukuma stratēģiju, kādā vakarā, kad viņš pastaigājās... jeb kādā rītā, kad viņš pētīja tos viņu vārtus visapkārt, un cik tas viss bija dziēni. Tur augšā viņi varēja rīkot kaujas ratos iejūgtu zirgu sacīkstes, vairākās rindās traucās apkārt vārtiem. Jozua skatījās uz to. Viņš skatījās, stāvēdams pretim tam mūrim, un tur stāvēja kāds Vīrs ar izvilktu zobenu. Jozua izvilka savu zobenu un pienāca pie Viņa. Jozua iesaucās: “Vai Tu esi ar mums, vai viens no ienaidniekiem?” Tas sacīja: “Nē, Es esmu Tā Kunga karaspēka Virspavēlnieks.” Varenais Jozua nometa savu zobenu zemē, noņēma savu ķiveri un metās uz zemes pie Viņa kājām.”

60 Aklais Bartimejs nodomāja: “Tas taču nebija tālāk par piecsimt metriem no tās vietas, kur es sēzu. Kur ir tā varenā Kunga armija, Tā Kunga Virspavēlnieks, un Jozua, kas noliecās pie Viņa kājām? Ak, ja vien es būtu bijis tur, tajās teltīs, akls, tad es paprasītu tam Tā Kunga pulku Virspavēlniekam, lai Viņš dāvā man manu redzi, un Viņš to būtu izdarījis.” Bet viņš nemaz nezināja, ka tas pats Virspavēlnieks bija mazāk kā simts metrus no viņa.

61 Lūk, kāpēc šodien mums nekas nesanāk. Mēs mēģinām ielikt visu godību un Kristu kādā jau pagājušajā periodā. Bībele saka: “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Šovakar šeit, šajā ēkā Viņš ir tieši tāds pats, kāds Viņš staigāja pa Galileju vai Jeruzalemi.

62 Tas varenais Virspavēlnieks iznāca no Caņeja nama, bet tur ārā stāvēja un Viņu gaidīja cilvēki.

63 Pēc dažām minūtēm viņš izdzird troksni, un tas bija daudzu balsu radīts troksnis.

64 Viens no tiem saka: “Ozianna Pravietim, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Lai svētīts ir Pravietis no Galilejas, Jehovas Kalps!”

65 Citi saka: “Ejiet prom līdz ar Viņu! Mūsu pilsētā mums nekas tāds nav vajadzīgs!” Un, kad viņi dodas uz priekšu, kamēr Viņš iet caur vārtiem, daži apmētā Viņu ar pārgataviem augļiem.

66 Bet viņš neko tamlīdzīgu nebija dzirdējis, tāpēc viņš saka: “Kas tur notiek? Kas tas par troksni? Kas te apkārt notiek?” Un cilvēki spiežas.

67 Drīzumā viņš izdzirdēja tā paša priesteru balsi, kurš bija atbraucis, lai aizliegtu asociācijai rīkot sanāksmi. Viņš dzirdēja, kā tas saka: “Viņi man te saka, ka Tu augšāmceļot mirušos. Lūk, tur uz pakalna ir vesela kapsēta, nu, uzkāp tur augšā un augšāmcel dažus, lai mēs redzam.”

68 Taču, ziniet, Viņš bija ceļā uz Jeruzalemi, lai tur tiktu sist krustā. Visi pasaules grēki bija uz Viņa, un Viņš gāja uz Jeruzalemi, lai kļūtu par Upuri. Bet viņi izsmēja un uzjautrinājās par Viņu; un daži no viņiem svētīja Viņu, bet daži Viņu nolādēja. Tieši tā, kā notiek teju vai katrā sanāksmē, kur ir Viņa Klātbūtne – daži ir par Viņu, daži ir pret Viņu. Taču šķita, ka tas Viņu neuztrauca. Viņa acis skatījās taisni uz priekšu uz Viņa ceļa galu. Un tur nu Viņš gāja, stingri sperdams soļus. Viņš gāja, skatīdamies Jeruzalemes virzienā. Un Viņš gāja divpadsmit cilvēku ietverts, kuri centās noturēt pūli. Bet daži centās Viņam pieskarties. Bet daži bļautījās un uzjautrinājās par Viņu, un tā tālāk.

69 Un tas pūlis uzbrāzās virsū nabaga aklajam vīram, kuram mēs šodien esam pievērsuši uzmanību, un viņi nogrūda viņu pie zemes. Un, ziniet, iedomāsimies, ka tur bija viena jauka, jauna lēdija, iespējams, viņa bija māsa tai Rebekai no mūsu šī rīta stāsta, vai arī kāda, kas ticēja Kristum. Un viņa ieraudzīja, kā viņi grūsta to vecīti, un, redzot, ka viņš bija...viņi bija nejauki pret viņu. Bet, tā kā viņa ticēja Jēzum, viņa bija labsirdīga. Tā tas ir vienmēr. Tas padara tevi uzmanīgu pret vecajiem un pret tiem, kam ir vajadzība. Un tas vecais vīrs bija nogāzts zemē, un viņa apstājās, lai viņu pieceltu. Viņa...

70 Droši vien viņš pateica viņai kaut ko tamlīdzīgu: “Jaunā lēdija, pēc tavas balss es varu pateikt, ka tu esi jauna lēdija.”

71 “Jā, tā tas ir. Lūdzu, celies augšā, vecais vīrs. Man šķiet, ka viņi izdarīja tev pāri.

72 Viņš sacīja: “Kas tas par troksni šeit? Kas tā par kņadu? Kas tas par sajukumu? Ko tas viss nozīmē?”

73 “Kā?” viņa saka, “vai tad tu nesaproti, ka pilsētā atrodas Jēzus no Nācaretes, Dāvida dēls? Tas ir Viņš, kas te iet garām, Pravietis no Galilejas. Vai tiešām tu to nezini?”

“Nē, es...es nekad par Viņu neesmu dzirdējis.”

74 “Labi, tad es izstāstīšu tev, kas šorīt notika pilsētā. Vai tu pazīsti Caķeju, to vīru no restorāna?”

“Jā.”

75 “Viņš visu mūžu ir bijis kritiķis. Viņa sieva bija ticīga. Bet tajā rītā Caķejs uzlīda kokā, lai redzētu Jēzu, kad Tas ies garām. Bet mēs visi zinām, ka Viņš ir Praviētis. Un, kad Viņš gāja garām, Viņš apstājās un paskatījās augšup, un nosauca Caķeju vārdā; bet Viņš nekad agrāk nebija bijis Jērikā.”

76 Vecajā ubagā kaut kas aizdegās. Viņš sacīja: “Te taču piepildās 5. Mozus 18:15: 'Tas Kungs, mūsu Dievs, cels Praviēti līdzīgu Mozum.' Tam ir jābūt Viņam. Un, ja tas ir Viņš, kur tad Viņš ir šobrīd?”

“Viņš ir tieši tur uz ceļa aptuveni simts metrus no šejienes.”

77 “Viņš jau ir pagājis man garām,” viņš nodomāja. Tāpēc viņš sāka kliegt: “Jēzu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani! Apžēlojies par mani, ak, Dāvida Dēls! Kamēr Tu ej garām, apžēlojies!”

78 Lūk, fiziski Viņš nekādi nebūtu varējis sadzirdēt viņa balsi visā tajā sajukumā. Kāds Viņu slavēja un kāds Viņu svētīja, bet kāds Viņu lādēja. Troksnis, jucekļi, Viņš it nekādi nevarētu viņu sadzirdēt.

79 Taču Viņš bija Vārds. Un, kad dvēsele sauc; kā tā sieviete ar asiņošanu, kura pieskārās Viņa drēbēm. Bībele saka: “Viņš apstājās.” Tas Viņu apstādināja. Aizdomājieties par to, vienkārši padomājiet par to, ka šis aklā, nenožīmīgā ubaga sauciens...bet Viņš iet ar visas pasaules grēkiem, ar šo nastu uz Sevis, iet uz Jeruzalemi, lai kļūtu par grēku upuri, un tomēr vienas cilvēka dvēseles sauciens lika Viņam apstāties un stāvēt.

80 Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viens sauciens šodien izsauks Viņu uz skatuves tieši tāpat, kā tas notika toreiz. Viņš joprojām ir tāds pats!

81 Es atceros, kā reiz vakarā es biju atpakaļceļā no Dalasas, Teksasas štatā. Tas bija pirms dažiem gadiem. Mēs nolaidāmies Memfisā. Un viņi izmitināja mani tajā slavenajā “Pibodī” viesnīcā, tā aviokompānija. Un viņi pateica, ka nākamajā rītā viņi man pazvanīs, kad atsūtīs limuzīnu, lai tiktu uz lidmašīnu.

82 Tajā naktī es ļoti labi gulēju; nākamajā rītā es pamodos, biju uzrakstījis dažas vēstules un devos uz pastu, lai tās nosūtītu. Es izgāju un sāku iet pa ielu. Un pēkšņi es sajutu, ka kaut kas saka: “Apstājies un ej atpakaļ.”

83 Nu, labi, jūs zināt, ka cilvēkiem reizēm ir visādi iespaidi. Un es nodomāju: “Nu, droši vien tā tas arī bija.”

84 Es aizgāju nedaudz tālāk, bet tas turpināja sacīt: “Apstājies un ej atpakaļ.”

85 Nu, es aizgāju līdz stūrim, tur stāvēja liels īru policists, tur uz stūra, bet es ne...es stāvēju un skatījos vitrīnā uz makšķeru spolēm un visu ko tādu. Un varbūt es biju stāvējis pārāk ilgi, un viņam varbūt radās aizdomas, ka es mēģināšu dabūt kādu no tām spolēm, tāpēc es vienkārši pagriezos un devos atpakaļ. Es gāju atpakaļ ātrāk un ātrāk, un es aizgāju garām viesnīcai un devos lejup upes virzienā, pa ceļu uz leju. Es nezinu, taču domāju, ka varētu atrast to vietu vēl šodien. Un es nodomāju: “Nu, es jau kavēju, taču kaut kas...”

86 Vai jūs ticat Dieva vadībai? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Un, kad es devos tālāk, es...es jau kavējos un es zināju, ka man ir jāsteidzas, taču kaut kas turpināja runāt: “Ej tālāk, ej tālāk.”

87 Un, kad bija gandrīz par vēlu atgriezties un pagūt uz lidmašīnu, es nodomāju: “Nu, man ir jāseko tai vadībai.” Un tā nu es dungoju to dziesmiņu, tai laikā es tikko kā biju saticis jūs, pentakosti:

“Augšistabā sanākuši bija viņi,

Viņa Vārdā visi bija lūgšanā.

Visi tika Svētā Gara kristīti,

Spēku kalpošanai saņēma.”

88 Vai jūs kādreiz esat dzirdējuši to dziesmu? “Un es tā priecājos, ka esmu viens no tiem.” Un es mēģināju to dziedāt vēl un vēl:

“Nāc, mans brāli, svētību to meklē,

Kas sirdi tavu no grēka attīrīs.”

89 Un, kad es jau kādu gabalu biju pa to ielu nogājis, es paskatījos, un tur stāvēja veca, tipiska “tante Džemaima”, noliekusies pāri žogam, aiz kura bija redzams mazs, krāsains namiņš, nobalsināta būdiņa; noliekusies pāri žogam. Ap viņas galvu bija apsiets vīriešu kreklis.

90 Un es vienkārši beidzu dziedāt un turpināju iet uz priekšu. Es nezināju, kur es eju; Viņš vienkārši pateica: “Turpini, vienkārši turpini iet.” Un tā, kad es biju pienācis viņai diezgan tuvu, es ieraudzīju, ka viņa smaida. Bet es paskatījos uz viņu, aizgriezu galvu un devos tālāk.

91 Viņa sacīja: “Labrīt, pārson.” Lūk, dienvidos *pārsons* nozīmē “kalpotājs”.

Un es sacīju: “Labrīt, tantiņ.”

92 Es paskatījos atpakaļ un nodomāju: “Kā gan viņa zināja, ka es esmu pārsons?” Man nebija ne Bībeles, ne kā tāda.

Es pagriezos atpakaļ. Es sacīju: “Kā tu zināji, ka es esmu pārsons?”

Viņa sacīja: “Es zināju, ka tu atnāksi.”

Bet es sacīju: “Tas man izklausās tā dīvaini.”

93 Bet viņa sacīja: “Vai tu kādreiz esi lasījis Bībelē par to sievieti sunamietī?”

Es sacīju: “Ak, protams, cienītā.”

94 Viņa sacīja: “Tu zini, ka viņa nebija...bija neauglīga, viņai nevarēja būt bērnu.”

Es sacīju: “Jā, cienītā, es to stāstu atceros.”

95 Sacīja: “Un viņa deva solījumu Tam Kungam, un, protams, viņa grasījās audzināt to bērniņu Tam Kungam.” Un sacīja: “Zini, es bija tāda sieviete.” Viņa sacīja: “Man nevarēja būt bērnu, vīram un man.” Un sacīja: “Es apsolīju Tam Kungam, ka, ja Viņš iedos man bērniņu, es audzināšu to Viņam.” Sacīja: “Viņš iedeva man bērniņu.” Un sacīja: “Es audzināju to puiku, cik labi vien pratu, lai viņš kalpotu Tam Kungam.” Viņa sacīja: “Taču zini,” viņa sacīja, “viņš nokļuva sliktā kompānijā, un viņa ķermenī iemetās slimība.” Un sacīja: “Dakteris sašpricēja viņu, kā vien mācēja, taču slimība attīstījās,” sacīja, “viņa asinsanalīzes ir sliktas, tā ir venēriskā slimība,” sifiliss. Un vēl pateica, ka viņa asinis sūcas cauri viņa sirdij, ka viņa sirdī ir caurumi. Un sacīja: “Viņš tur guļ bezsamaņā.” Un sacīja: “Dakteris bija šeit pirms divām dienām un pateica, ka viņš vairs neuzcelsies, ka viņam ir beigas.”

96 Un sacīja: “Es vienkārši nevaru to izturēt, redzēt, kā mans bērns mirst.” Tad es visu nakti lūdzos: “Kungs, ja Tu grasies viņu paņemt... Tu man viņu iedevi, taču es gribu izdzirdēt, kā viņš saka, ka viņš ir glābts, lai es zinātu, ka es atkal viņu satikšu.” Un sacīja: “Es lūdzos, un es lūdzos ar tādu pašu lūgšanu kā tajā gadījumā ar to sunamieti.”

97 Un sacīja: “Es devos gulēt, un es redzēju sapni.” Viņa sacīja: “Un es pateicu Kungam: 'Tu iedevi man to bērnu. Es biju kā tā sunamiete, bet kur tad ir Tavs pravietis?’” Un sacīja, ka Viņš pateica: “Skaties, lūk, kur viņš iet.” Un es ieraudzīju, kā lejup pa ielu iet vīrietis pelēkā uzvalkā ar nelielu cepuri, kas stāvēja nedaudz uz vienu sānu.”

98 Un sacīja: “Tas bija apmēram četros no rīta.” Viņa sacīja: “Un kopš tā laika es stāvu šeit.”
Viņš joprojām ir Dievs. Viņš runā abās pusēs.

99 Es sacīju: “Mans vārds ir Branhams. Es lūdzos par slimajiem. Vai tu kādreiz esi dzirdējusi par manu kalpošanu?”

100 Viņa sacīja: “Nē, ser, pārson Branham, es nekad par tevi neesmu dzirdējusi.” Un viņa sacīja: “Lūdzu, nāc iekšā.”

101 Un tad es pienācu un atvēru vārtiņus, tur bija vecs, neliels žogs, bet uz vārtiņiem bija rokturis no arkla kā toreiz Arkanzasā. Tas bija uzreiz upes otrajā krastā, nu, jūs zināt, kas tas ir. Un tā es atvēru vārtiņus un ienācu.

102 Kad es ienācu tajā namā! Es esmu pabijis karaļu pilīs, pie trim vai četriem dažādiem karaļiem; pie Anglijas karaļa, pie Zviedrijas karaļa Gustava, daudzās vietās, nācis un lūdzies ar viņiem. Un es domāju, ka esmu bijis vienos no krāšņākajiem namiem Holivudā. Taču vēl nekur mani nebija uzņēmuši tik sirsnīgi kā tajā namā. Tik vien kā neliela, veca istabiņa, divas istabiņas, virtuvīte tur aizmugurē, maza guļamistabiņa un veca gulta. Tur nebija nekādu plakātu uz sienām, taču tur bija rakstīts: “Lai Dievs svētī mūsu namu.”

103 Es paskatījos, un tur gulēja liels nēģeru puisis, viņš izskatījās kādus astoņpadsmit gadus vecs, liels, spēcīgs, veselīga izskata puisis. Savā rokā viņš bija sagrābis segu un stenēja: “Ūh! Ūh!”

Un es pajautāju: “Kas viņam kait?”

104 Viņa sacīja: “Viņš domā, ka viņš atrodas tumšā jūrā, pazudis. Un viņš visu laiku runā, ka viņš ir pazudis un tālu jūrā, un ka viņš nevar atrast ceļu. Viņš domā, ka viņš airē laivu.” Sacīja: “Un viņš tā dara jau divas vai trīs dienas.” Un sacīja: “Es vienkārši nevaru atļaut viņam nomirt šādi.” Sacīja: “Vai tu palūgsi par viņu?”

Es sacīju: “Labi, cienītā.”

105 Es sāku runāt par dziedināšanu. Viņu tas neinteresēja. Viņa tikai gribēja izdzirdēt, kā viņš pasaka, ka viņš ir glābts. Viss, kas viņu interesēja, bija viņa ir glābšana. Un es pateicu, ka viņš...

106 Viņa pienāca, apskāva viņam galvu, noguldīja viņu, noskūpstīja viņu uz vaiga un sacīja: “Lai Dievs svētī mammas mazulīti.”

107 Es tur stāvēju, skatīdamies uz to, un es nodomāju: “Jā, jā, protams.” Nav nozīmes, cik ļoti viņš ir apkaunojis šo ģimeni, cik tālu viņš ir aizgājis, nav nozīmes, kādās problēmās viņš ir nonācis, viņš joprojām ir “mammas mazulītis”.

108 Un es nodomāju: “Bībelē ir teikts: 'Māte var aizmirst savu zīdaini, bet Es tevi aizmirst nevaru. Tu esi...' Cik daudz tur ir mīlestības! 'Jūsu vārdi ir ierakstīti Manās plaukstās.'”

109 Viņa noskūpstīja viņu. Mēs nometāmies ceļos. Es apsēdos pie gultas kājgaļa. Es uzliku savas

rokas uz viņa pēdām, tās bija karstas, lipīgas.

110 Un es sacīju: “Tantiņ, sākumā palūdzies tu.” Un, mani draugi, es sapratu, ka viņa ir runājusi ar Viņu jau agrāk. Ak, kāda bija viņas lūgšana Dievam!

Pēc tam viņa pajautāja: “Vai tu palūgsi?”

Un es sacīju: “Jā, cienītā.”

111 Un es sacīju: “Debesu Tēvs es jau vismaz stundu esmu nokavējis lidmašīnu. Tu teici man nākt uz šo vietu, un es vienkārši gāju. Un es nezinu, vai Tu mani vedi tieši uz šejieni vai nē, taču tieši šeit es apstājos. Ja Tu atsūtīji mani palūgt par šo puisi...”

112 Un aptuveni tajā brīdī viņš sacīja: “Ak, mammu!”

Viņa pajautāja: “Ko mammaš mazulis grib?”

113 Viņš sacīja: “Istabā kļūst gaišs!” Aptuveni pēc piecām minūtēm viņš jau sēdēja gultā.

114 Es ātri devos ārā un soļoju atpakaļ. Es nodomāju: “Nu, es varu atrast taksi, tas arī viss, un nogaidīt kādu dienu vai kā nu vēl, lai dabūtu citu lidmašīnu.”

115 Un tieši tad, kad es nācu iekšā lidostā, nokavējis vairāk nekā divas stundas, es izdzirdēju, kā tiek paziņots: “Pēdējais aicinājums iekāpt lidmašīnā numur 67 uz Luisvilu Kentuki štatā.”

116 Kas? Kas? Dieva suverenitāte! Saprotat? Tās nabaga nenožīmīgās nēģeru sievietes lūgšana un ticība aizturēja to lidmašīnu un neļāva tai aizlidot. Viņš ir tas pats Dievs, kas varēja apstāties un pievērsties tam nabaga ubagam pie Jērikas mūriem. Viņš ir tas pats Dievs vakar, šodien un mūžīgi. Un to izdara ticība. Viņš grib, lai tu tici tam.

117 Starp citu, pēc aptuveni diviem gadiem es braucu cauri tai apkaimei vilcienā, braukdams atpakaļ uz Fīniksu. Un jūs zināt, ka viņi tur vienmēr tirgo tās dārgās sviestmaizes, bet es parasti cenšos izkāpt kādā stacijā un nopirkt dažus hamburgerus, pilnu maisiņu, lai pietiktu visam braucienam, jo viņi prasa tev septiņdesmit piecus centus par mazu, vecu sviestmaizi, tik plānu, ka cauri var redzēt. Un, vispār, nu, tas ir briesmīgi. Un es izlecu ārā Memfisā. Un, ja kāds kādreiz ir bijis Memfisā, tad viņš zina, kā vilciens apstājas tur pie tās grozāmās platformas. Es izlecu ārā un metos uz turieni, kur pārdod hamburgerus.

Es izdzirdēju, ka kāds kliedz: “Sveiki, pārson Branham!”

118 Es pavēros apkārt, tur stāv tas nesējs sarkanā cepurē, galvu izslējis. Es sacīju: “Sveiks, dēliņ,” un devos tālāk.

Viņš saka: “Tu, vai tad tu mani nepazīsti?”

Es saku: “Nē, man šķiet, ka nē.”

119 Viņš saka: “Zini, reiz tu biji manā namā.” Un saka: “Mana māte stāvēja uz ielas, un tu tur pēkšņi parādījies.”

Es sacīju: “Vai tad tu esi tas puisis?”

120 Sacīja: “Jā, būt gan. Jā, es būt tas puisis.” Viņš sacīja: “Es ne tikai dziedināts, bet kopš tā laika es...esmu arī glābts.” Tāpēc, lūk, kā tas bija.

121 Ak, apbrīnojamā žēlastība! Tas pats Dievs, kuru varēja apstādināt nabaga ubags; bet nenožīmīga, parasta nēģeriete varēja aizturēt lidmašīnu. Viņas lūgšanas un ticība Dievam! Viņa

ticēja tam.

122 Jēzus apstājās. Viņš gāja noteiktā virzienā, taču tā ubaga seja Viņu apstādināja. Kaut man būtu daži vakari, lai sludinātu par šo tēmu: “*Un tad Jēzus apstājās*”. Taču Viņš tur apstājās, sacīja: “Atvediet viņu šurp.” Āmen.

123 Pirms kāda laika, kad es pētīju Bībeles vēsturi, es izlasīju stāstu par aklo Bartimeju. Varbūt tā ir tikai leģenda, taču tur bija teikts, ka viņš vienmēr ticēja dziedināšanai. Nebija nozīmes tam, ko stāstīja priesteri, viņš nepārstāja tam ticēt. Bija teikts, ka viņš bija precējies, ka viņam bija sieva un maza meitiņa, kuru viņš nekad nebija redzējis. Viņai tai laikā bija aptuveni sešpadsmit gadi. Viņš nekad nebija viņu redzējis. Bija teikts, ko viņš darīja, lai...

124 Tu zini, ka tev kaut kādā veidā ir jāatšķiras no tā otra puīša, kad tu ubago vai mēģini pievērst cilvēku uzmanību. Indijā viņi dod tiem mazajiem mangustiņiem nonāvēt kobru vai dara vēl kaut ko, ko vien var, lai pievērstu uzmanību. Es redzēju, kā tur uz ielas pērtiķēns ņēma nūju un sita pa bumbu, un visu ko tādu, lai pievērstu uzmanību, un tad viņi iedod tiem naudu.

125 Un bija teikts, ka Bartimejam bija divas mazas dūjas, kuras dūdoja kā mazi...viena pēc otras, un piesaistīja cilvēkus, tūristus, un viņi deva viņam naudu.

126 Un bija teikts, ka kādā vakarā smagi saslima viņa sieva. Un viņi pasauca ārstu, un ārsts teica: “Bartimej, es neko nevaru izdarīt. Viņa... Es nevaru dabūt lejā to temperatūru.”

127 Un bija teikts, ka viņš aizgāja, taustīdamies gar sienu, un izgāja ārā no mājas un sacīja: “Jehova, es Tevi mīlu. Es Tev ticu. Man nav nekā, ko es varu Tev pienest. Man šeit ir divas mazas dūjiņas, ar kurām es pelnu sev iztiku. Taču, ja vien Tu ļausi, lai mana dārgā sieva paliek ar mani, lai palīdzētu man audzināt manu bērnu; es taču esmu akls un es nevaru redzēt; ja vien Tu ļausi manai sievai izveseļoties, lai viņa varētu man palīdzēt, tad es apsolu Tev, ka rīt es pienesīšu lielu upuri. Es paņemšu manas mazās dūjiņas un pienesīšu kā upuri par manu upuri.”

128 Nu, bija teikts, ka viņa sieva izveseļojās. Viņš paņēma tās dūjiņas un pienesā tās kā upuri.

129 Pēc kāda laika saslima viņa mazā meitiņa. Arī viņa bija tuvu nāvei, un viņš atkal izgāja ārā un lūdzās. Viņš sacīja: “Jehova, man vairs nav atlicis nekā, taču man ir mans jērs.” Bet tajā laikā jēri veda aklos, kā tagad suns-pavadonis, tie bija apmācīti vadīt aklos. Un viņam bija jērs, kurš veda viņu uz to vietu, kur viņš ubagoja. Viņš sacīja: “Jehova, man ir palicis tikai šis jērs.” Un sacīja: “Ja vien Tu ļausi manai mazajai meitiņai dzīvot, kaut arī es viņu nekad neesmu redzējis, taču viņa man ir tāds mierinājums, kad es gļaudu viņas matus ar savām rokām.” Un sacīja: “Viņa mīl mani, un es mīlu viņu.” Sacīja: “Jehova, ja Tu ļausi viņai dzīvot, es atdošu Tev kā upuri manu jēru.”

130 Un viņa meita izveseļojās. Un, lūk, viņš jau iet uz templi ar savu jēru. Un tur iznāk priesteris un nostājas uz balkona, un saka: “Aklais Bartimej, uz kurienu tu ej tik agri no rīta?”

131 Viņš atbild: “Es eju uz templi, lai pienestu kā upuri šo jēru.”

132 “Ak,” viņš saka, “Aklais Bartimej, tā nedrīkst darīt!” Saka: “Esiedošu tev naudu, un tu aiziesi uz tirgu un nopirksi kaut kādu jēru un upurēsi to.”

133 Tas sacīja: “Es neapsolīju Dievam kaut kādu jēru, es apsolīju Dievam šo jēru.”

134 Viņš sacīja: “Bet, aklais Bartimej, tu nevari atdot šo jēru, jo šis jērs ir tavas acis.”

135 Viņš saka: “Ja es izpildīšu Jehovam savu solījumu, tad Viņš sagādās Jēru manām acīm.”

136 Viņš sagādāja, tajā aukstajā oktobra rītā tika sagādāts Jērs aklā Bartimeja acīm. Viņš sacīja: “Atvediet viņu šurp.” Viņš uzlika Savas rokas uz viņa acīm, un tas sagādātais Dieva Jērs atvēra

viņam acis.

137 Draugi, jūs zināt, cik daudz varētu stāstīt par Viņu, kurš devās uz krustā sišanu, taču mēs izskatīsim to kaut kad vēlāk. Vai jūs zināt, ka tas pats Jērs šovakar ir sagādāts arī jūsu acīm? Ka tas pats Jērs šovakar ir šeit? Dievs ir sagādājis. Un nekā cita Viņam nav, nekā cita nekad nebūs. Tas ir tas Dieva sagādātais Jērs. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.]

138 Es paskatījos uz pulksteni, ir jau bez divdesmit minūtēm desmit, bet es gribēju pacensties beigt pulksten deviņos, lai deviņos trīdesmit mēs kā parasti dodos prom.

139 Taču uz brītiņu nolieksim mūsu galvas. Es gribu, lai tagad jūs aizverat acis un noliecat galvas. Kādu laiciņu esiet patiešām godbijīgi.

140 "Ak, Jēzu, Dāvida Dēls," iekliedzās tas ubags, "esi man žēlīgs." Un viņš nelikās mierā. Viņam bija...viņam bija jāpievērš Viņa uzmanība. Un vai tad jūs neticat, ka šovakar tāds pats mūsu klieziens atkal izsauks Viņu uz skatuves? Tas notika toreiz, kādēļ lai tas nenotiktu atkal?

141 Un tā, kamēr jūs esat noliekuši jūsu galvas un jūsu sirdis, es gribu, lai jūs saucat Viņu: "Jēzu!" Nesauciet Viņu par Dāvida Dēlu, jo jums Viņš nav Dāvida Dēls. Viņš ir Kungs. "Jēzu, Kungs, esi man žēlīgs. Atver manas aklās acis. Es izdzirdēju, ka šis kalpotājs, kas šovakar ir šeit kopā ar mums, saka, ka Tu esi apsollījis izpaust Sevi Ābrahāma Dzimumam pēdējās dienās, kā Tu izdarīji to Ābrahāmam un viņa dzimumam tajā laikā. Tu to apsollīji, jo Tu esi Vārds."

142 "Dažos pēdējos vakaros es esmu ievērojis savādas lietas. Viņš pateica Jāņa Evaņģēlijā 14:12: 'Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs.' Un tā sieviete pieskārās Viņa drēbēm, un Viņš zināja, kāda bija viņas problēma, jo viņai bija tāda liela ticība. Protams, ticēt tam, kas kas bija Viņš, un Viņa ticība tam, ko izdarīja viņa; Viņš pasludināja viņu par veselu, sacīja: 'Tava ticība tevi ir izglābusi.' Un tas pats notika ar aklu vīru pie Jērikas vārtiem. Un ar cilvēku kokā, šodien no rīta, viņa grēki tika viņam piedoti."

143 "Atver manas aklās acis, Jērs, lai es varētu atpazīt, ka es esmu Viņa Klātbūtnē, ka Viņš ir šeit. Tu sacīji: 'Kur vien divi vai trīs ir sanākuši Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.' Atver manas aklās acis un esi man žēlīgs, ak, Dieva Jērs."

144 Un kamēr tu šādi lūdzies, ja tavā prātā ir kaut kādas šaubas, ja kaut kur ir kaut kādas šaubas... Šobrīd mēs esam varena dziedināšanas dievkalpojuma priekšvakarā. Ja ir kaut kādas šaubas par to, tad lūdzu paprasi Viņam aizvākt no tavām acīm visas tās zvīņas, lai tu varētu skaidri saprast.

145 Šie daži vakari, kuros es esmu centies no visas sirds panākt, lai jūs ieraugāt, ka Viņš dod Savu pēdējo zīmi draudzei, pirms Viņš pievēršies ebrejiem. Ir jātiek izsauktai Līgavai no pagāniem.

146 [Kāds runā mēlēs un pēc tam tiek dots skaidrojums-Tulk.] Āmen. Lūk, ja es pareizi sapratu, kamēr jūs lūdzāties, runāja Svētais Gars un pēc tam deva skaidrojumu; Dievs izteica jums ielūgumu.

147 Cik daudzi no jums šeit gribētu, lai Dieva sagādātais Jērs atver jūsu acis, lai jūs tagad varētu ieraudzīt Viņu šeit, klātesošu? Lūdzu, paceliet roku, sakiet: "Dievs, atver manas aklās acis. Palīdzi man noņemt to apsegu no manas sirds, Kungs, lai es varētu saprast."

148 Un tā, kā tad Viņš tiks atpazīts? Kā mēs Viņu atpazīsim? Pēc Viņa rakstura, ko Viņš dara, pēc Viņa darbiem. Viņš pateica: "Es esmu vīnakoks, bet jūs esat zari." Lūk, zars nes augļus, nevis vīnakoks. Vīnakoks dod zaram spēku. Un, ja zars izaug, tas ir, ja no vīnakoka izaug zars, tad uz tā būs vīnogas; izaug nākamais vīnogulājs jeb zars no tā vīnakoka, un uz tā izaugs vīnogas. Ja pirmā draudze, kura iznāca no tā vīnakoka, bija vasarsvētku dienas draudze ar visām dāvanām, ja patiešām

izaugs cits zars, tad viņi uzrakstīs vēl vienu Apustuļu Darbu grāmatu. Tieši tas viņiem bija apustuļu laikos, bet apustuļu periods vēl nav beidzies.

149 Vasarsvētku dienā Pēteris sacīja: “Atgriezieties no grēkiem, ikviens no jums, un tieciet kristīti Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai, jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu. Jo šis apsolījums ir dots jums un jūsu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.” Un kamēr vien Dievs vēl aicina, turpinās apustuļu periods. “Jo šis apsolījums,” tāds apsolījums, kāds bija toreiz, “ir jums un jūsu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko vien Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.”

150 Kungs, atver mūsu acis un ļauj mums ieraudzīt to sagādāto Jēru. Tu apsolīji, ka Tu...ka Tu atklāsi Sevi pēdējās dienās, kā Tu izdarīji Sodomā, kad tika atklāts Cilvēka Dēls. Mēs lūdzam, Dievs, lai Tu dāvā to tagad. Mēs esam tavi padotie, Kungs. Mēs esam Tavi zari.

151 Mēs neesam cienīgi, mēs neesam cienīgi kaut ko prasīt; Bet, ja aizdomājamies par to, tad mēs esam tik maziņi, mēs esam tik nederīgi. Taču, Kungs, kad es skatos augšup un redzu, ka tur ir man sagādāts Jērs, tur ir sagādāts Jērs, tad Dievs neredz mani, Viņš redz manu Jēru. Un es zinu, ka tajā Jērā nav nekāda trūkuma. Viņš jau ir pieņemts.

152 Kungs, lai Dieva Vārds izpauž Sevi mūsu vidū šovakar, lai tā Bartimeja ticība, kurš atrodas šeit, katrs no viņiem, un tā sievietē ar asiņošanu, un kas nu vēl tur bija, un Sīmanis Pēteris, un šie dažādie cilvēki, kuri atrodas šeit ar vajadzību, Caķejs uz koka. Izpauž Sevi, Kungs, caur cilvēcisko miesu. Lai Tavs Vārds atdzīvojas mūsu vidū šovakar, lai mēs atpazītu un redzētu, ka Tu esi Dievs. Un lai katras aklās acis atveras saprašānai, Kungs, lai tad, kad sāksies šis varenais dziedināšanas dievkalpojums, lai katrs no viņiem tiek dziedināts. Visi šie mazie bērniņi un cilvēki ar kruķiem un, lai kāda arī nebūtu viņu kaite, ar baltajiem spieķiem, lai viņi var iziet no šejienes, kā izgāja aklais Bartimejs. Viņš saņēma savu redzi. Dāvā to, Tēvs. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Amen.

153 Un tā, mēs palūdzām. Un tā, tagad nopietni, klusu, ticiet. Lūk, ko es... Šī te nelielā drāma, vai nu tā ir patiesība vai arī tā nav patiesība. Bet Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un tā, kā gan jūs Viņu atpazītu?

154 Kā būtu, ja kāds te tagad staigātu apmetnī ar bārdi un matiem, kā Viņu zīmē mākslinieki, ar naglu rētām uz rokām un ar asiņojošu seju? Tas nebūtu Jēzus. Nē. Viņš sēž pie Majestātes labās rokas; kad Viņš atnāks, tad visi ceļi nolieksies un katra mēle apliecinās. Bet kā gan tu Viņu atpazītu? Tā taču var izkrāsoties un rīkoties jebkurš liekulis. Protams.

155 Bet kā gan jūs viņu atpazīsiet? Tas ir Viņš, kad jūs redzat Viņa raksturu, kad Viņa Vārds tiek izpausts un dara precīzi to, ko Tas ir darījis vienmēr; tad tu zini, ka tas ir Viņš. Vai pareizi? “Tos darbus, kurus Es daru.”

156 Lūk, saprotiet, vienkārši ļaujieties tagad Viņam ticēt. Atnāc. Neļauj, kā saka cilvēki, snaust savam prātam. Nedari to. Tu nenāc pie Dieva gadījuma pēc. Tu nāc pie Viņa pārdomāti, ar Viņa Vārdu. Tu nes Vārdu sev pa priekšu un saki: “Kungs, Tu devi apsolījumu. Es prasīju Tev atvērt manas acis. Lai mana ticība šovakar apstādina Kungu Jēzu. Lai Viņš pagriežas pret mani un pasaka man tieši tā, kā Viņš pateica tai sievietei pirms daudziem gadiem.” Un tici no visas sirds.

157 Un tā, es skatos, ka auditorijā es neredzu nevienu, kuru es pazītu. Jūs visi esat man svešinieki.

158 Un reizēm jūs domājat, ka tikai šie cilvēki, kas atrodas šeit priekšā, saņem to. Nē, nē. Tas... Nav svarīgi, kur tu atrodies, vienkārši tici. Nav svarīgi, jebkur šajā ēkā. Viņš zina, kas tu esi un kur tu esi.

159 Lūk, skatieties, ja Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, tava ticība var apstādināt Viņu, kā

to izdarīja Bartimejs. Tev nevajag būt ubagam. Tev nevajag skaļi kliegt, kā to darīja viņš. Ne jau klieziens Viņu apstādināja. Viņš to nedzirdēja. Viņu apstādināja tieši ticība. "Tava ticība!" Viņš neteica, ka tavš klieziens tevi izglāba. "Tava ticība tevi izglāba." Saprotiet, "tava ticība tevi izglāba". Labi.

Lai svētīts ir Tas Kungs!

160 Interesanti, vai tas kalpotājs, kas tur sēž, tas vecais brālis, kurš ir sludinājis sešdesmit piecus gadus, vai tu man nepalīdzētu? Vai tu palīdzēsi man, ser? Uzliec savas rokas uz tās sievietes, kura sēž tev blakus, un sirds slimība no viņas aizies. Labi, tieši tā. Vai tu tici tam, māsa? Labi, tas arī viss.

161 Kam viņa pieskārs? Es nekad nebiju viņu redzējis, taču tas notika. "Ja vien tu vari ticēt!" Vai tagad jūs ticat? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.]

162 Vai tas identificē Viņu? Vai jūsu acis ir atvērtas? Tad paskatieties uz Viņu, Viņš ir brīnišķīgs, varens Uzvarētājs! Un nekas, nekādas ticības mācības, nekādas konfesijas, nekādi zinātnieki, nekas nespēs Viņu apstādināt. Viņš ir Dievs. Āmen. Es izaicinu ikvienu šeit ticēt, ka Viņš šobrīd ir klātesošs.

163 Cik daudzi no jums ir redzējuši to fotogrāfiju avīzē ar Tā Kunga eņģeli, kuru viņi nofotografēja Vašingtonā? Šobrīd Viņš stāv tieši šeit uz šīs platformas. Pareizi! Es zinu, ka Viņš ir šeit. Es to zinu. Es neesmu fanātiķis. Es esmu tālu no tā. Es saku jums Bībelisku Patiesību. Ticiet tam un skatieties, kas notiek.

164 Lūk, Tas atkal ir šeit. Lūk, tā melnādainā sieviete, kas sēž tur beigās, kura skatās apkārt. Patiešām, viņa gaida labvēlību no Dieva. Viņa ir kalpotāja un viņa lūdzas, lai Dievs palīdz viņas kalpošanā. Vai tā ir taisnība, kundze? Ja tā ir taisnība, tad pacel savu roku. Es nekad viņu neesmu redzējis, viņa man ir tikpat nepazīstama kā tā melnādainā sieviete tajā reizē Tenesijā.

165 Tur ir vīrietis, melnādainš vīrietis, kas sēž tur un skatās uz tevi, kurš ļoti par to priecājas. Vai tu tici, ka es esmu Dieva kalps, ser? Tici? Tā sieviete pieskārs tev tieši tā, kā darīja viņi, klausies: "Nenokar degunu!" Ne jau es tevi aicinu, bet Viņš tevi aicina. Ja tu tici tam no visas sirds, tas cukura diabēts tevi pametīs. Vai tu tici tam? Āmen. Labi, tad saņem to. Āmen. Slava Kungam! Tieši tā.

Kam viņš pieskārs? Viņš nepieskārs man. Viņš pieskārs Viņam.

166 Lūk, šeit sēž jauns, balts puisis, sēž šeit un skatās uz mani. Viņa sirdī ir dziļa vēlēšanās; es tevi nepazīstu, taču tu meklē kristību ar Svēto Garu. Pareizi, tu. Vai tu tici tam? Tici, tu To saņemsi. Vai tu tam tici, jaunais cilvēks? Labi, tu vari To saņemt, ja tu tam tici.

167 Lūk, tur aizmugurē ir sieviete. Viņa ir ciešanās. Tā ir viņas kreisā roka. Tā bija laužta. Un uz tās parādījās saaugums, uz kreisās rokas. Labajā rokā viņai ir neirīts un reimatisms. Tas viss no viņas aizies. Kancelas kundze, vai tu tici no visas sirds? Tu tici, ka Dievs padarīs... Tu esi dziedināta. Jēzus Kristus dara tevi veselu.

168 Es nekad dzīvē neesmu redzējis šo sievieti un neesmu par viņu dzirdējis. Jehova zina, ka tā ir taisnība. Āmen.

169 Lūk, šeit sēž melnādaina lēdija. Viņa cieš no daudzām komplikācijām. Pirmkārt, tev ir sarežģījumi ar acīm. Nevis tāpēc, ka tu nēsā brilles; tomēr ar tavām acīm kļūst aizvien sliktāk. Tev ir artrīts; ja tā ir taisnība, pamāj ar roku. Tev ir sāpes krūšu kurvī. Vai pareizi? Pamāj ar roku. Tev ir problēma ar vēderu. Ja tā tas ir, pamāj ar roku. Vai tu tici, ka Viņš padarīs tevi veselu? Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man, kas tu esi? Edna Heraldā. Ja tu tici tam no visas sirds, tici tam, un tu vari saņemt savu dziedināšanu. Āmen.

170 Vai jūs ticat, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.]

171 Kā ar to sievieti, kas sēž tur beigās, otrajā rindā, un skatās man tieši virsū? Viņai ir problēmas ar kājām. Vai tu tici, ka Dievs dziedinās tavas kājas? Ja tici, tad pacel savu roku. Es viņu nepazīstu, nekad neesmu viņu redzējis.

172 Kā ar to lēdiju, kas sēž blakus viņai? Vai tu... Paskaties šurp, māsa. Vai tu tici, ka es esmu Dieva kalps, no visas sirds? Tev sagādā rūpes neirīts. Ja tā ir taisnība, pamāj ar roku. Tagad tu vari saņemt dziedināšanu.

173 Nākamā lēdija blakus viņai, vai tici tam no visas sirds? Arī tu ciet. Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man tavu problēmu? Tev ir nieru slimība. Ja tas ir pareizi, pamāj ar roku.

174 Sieviete, kas sēž tev tieši blakus, vai tu tici? Tu ciet no nervu slimības un arī acis ir slimas. Ja tā ir taisnība, tad pamāj ar roku.

175 Nākamā sieviete, kas ir tev blakus, vai tu tici, māsa? Tu esi aizēnota. Tev ir problēma ar vēderu, tas ir vēzis kuņģī. Vai tu tici, ka Dievs ir tevi dziedinājis? Āmen.

176 Vai jūs ticat? Vai varat atvērt savas acis un ticēt, ka Viņš ir Dieva Dēls? Tādā gadījumā, ja ticat, piecelieties kājās un pieņemiet Viņu, un ticiet tam no visas sirds, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. “Ak, Jēzu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!”

Neej garām dārgais Jēzu,

Klausi lūgšanu.

Kamēr Tu pie citiem eji,

Neej garām man.

Tu mans īstais prieka avots,

Laime vienīgā.

Un par visu citu dārgāks

šeit un Mūžībā.

177 Kas notika? Jūsu ticība, tieši tā kā tas aklais ubags, ir izsaukusi Viņu uz skatuves. Āmen. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Ak, šeit nav vajadzīga nekāda lūgšanu rinda. Tomēr, cik daudzi no jums tic, ka jūs esat dziedināti? Paceliet rokas, slavējiet Viņu! Āmen. Jūs esat dziedināti.

178 Jēzus Kristus ir mūsu vidū, Tas pats, Kurš gāja cauri Jērikai, Kurš zināja Caķeja vārdu, Kurš zināja Bartimeju, tas pats Kungs Jēzus Svētā Gara formā atrodas šeit šovakar, darīdams tās pašas lietas, ko Viņš darīja, nekļūdīgi pierādīdams, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Neļaujiet nekādām ticības mācībām un teoloģijām, un aukstumam jūs noslāpēt. Jūs atrodaties Jēzus Kristus Klātbūtnē, kurš ir izpaudis Sevi jūsu vidū. Āmen. Es ticu no visas sirds. Āmen.

179 Pieņemiet savu dziedināšanu, sakiet: “Slava Kungam! Es pieņemu to.”

180 Tādā gadījumā dziedāsim, slavēdami Viņu. “Viņu mīlu es, Viņu mīlu es.” Vai jūs Viņu mīlat? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] “Jo Viņš pirmais mani mīlēja.” Vai jūs Viņu mīlat?

Viņu mīlu es,

181 Tagad pielūdziet Viņu Viņa klātbūtnē. Jūs zināt, ka Viņš noteikti ir šeit.

Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

182 Tā ir arī dziedināšana. Tā ir daļa no jūsu glābšanas. Kur jūs to darāt? Golgātā, uz Golgātas koka. Par visiem mūsu...

Viņu mīlu es,

Viņu mīlu es.

Lai tas ir pa īstam. Pielūdziet Viņu!

Jo Viņš pirmais mani mīlēja,

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

183 Ak, vai tad jūs Viņu nemīlat? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Paspiediet kādam roku, sacīdami: "Slava Kungam!" Mīliet viens otru, mīliet Viņu. Vienkārši pagriezies un paspied kādam roku, sacīdams: "Slava Kungam! Slava Kungam! Mēs priecājamies, ka esam šeit, brāli, priecājamies, ka esam Kunga Jēzus Klātbūtnē." Āmen. Āmen. Apbrīnojami! Ak!

184 Pāvils sacīja: "Ja es dziedu, es dziedu Garā." Atkal pielūgsim Viņu Garā. Dziedāsim Garā!

Viņu mīlu es,

Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

185 Ak, vai jūs Viņu mīlat? Vai tad Viņš nav brīnišķīgs? Dziediet!

Brīnišķīgs, brīnišķīgs Jēzus ir man,

Padomdevējs, Miera Valdnieks, varens Dievs Viņš ir.

Izglābj mani, sargā mani Viņš no visa grēka,

Izpircējs mans brīnišķīgais, slavēts lai ir Viņa Vārds!

Brīnišķīgs, brīnišķīgs Jēzus ir man,

Padomdevējs, Miera Valdnieks, varens Dievs Viņš ir.

Izglābj mani, sargā mani Viņš no visa grēka,

Izpircējs mans brīnišķīgais, slavēts lai ir Viņa Vārds!

186 Kas tik nevarētu notikt tieši tagad tādā Dieva Klātbūtnē!

Reiz biju zudis, tagad atrasts, brīvs no visas tiesas,

Jēzus dāvā brīvību un glābšanu man pilnīgu.

Izglābj mani, sargā mani Viņš no visa grēka,

Izpircējs mans brīnišķīgais, slavēts lai ir Viņa Vārds!

Ak, dziedāsim to tā pa īstam!

Brīnišķīgs, brīnišķīgs Jēzus ir man,

Padomdevējs, Miera Valdnieks, varens Dievs Viņš ir.

Izglābj mani, sargā mani Viņš no visa grēka,

Izpircējs mans brīnišķīgais, slavēts lai ir Viņa Vārds!

187 Ak, vai tad tas jūsos kaut ko nedara, neattīra jūs no iekšienes? [Sanāksme priecājas-Tulk.] Sadraudzība, ak, kāda sajūta! Es neatdotu to par visu naudu, kādu vien var savākt, ne par ko citu! Metiet to prom, bet iedodiet man Jēzu! Ak vai! Tieši tā. Sadraudzība!

188 Ak, cik saldi ir iet pa šo pilgrima ceļu, balstoties uz Viņa varenās rokas, zinot, ka Viņš ir šeit! Ak, mīlestība no pirmā acu skatiena, kaut kas mūsos, kas aicina! Ak, kaut kas līdzīgs... It kā būtu noņēmuši vāku artēziskajai akai un šļāktos ārā ūdens; un, jo vairāk tas plūst, jo aukstāks un svaigāks tas kļūst. Āmen. Ak, Viņš ir brīnišķīgs! Vai tad nē? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Es Viņu mīlu. Un jūs? ["Āmen."] Ak vai!

189 Vai jūs mīlat viens otru? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Tagad visi jūs, metodisti, paspiediet roku pentakostiem, un arī jūs, baptisti, un esiet patiešām draudzīgi. Ja jūs nevarat to izdarīt, tad jūs Viņu nemīlat. Tā tas ir. Tāpēc ka viņi mīl Viņu, un jūs mīlat Viņu; Viņš pieņēma tevi ar taviem nepareizajiem ceļiem, Viņš pieņēma arī to otru, tāpēc tagad vienkārši sapratīsimies. Ak, vai tad Viņš nav apbrīnojams! ["Āmen."] Mēs ticam tam no visas sirds.

190 Ak, nodziedāsim to vēlreiz, to brīnišķo, seno draudzes dziesmu "Viņu mīlu es, Viņu mīlu es".

191 Es vienkārši nespēju to pietiekami izteikt, jo Viņš pirmais mani mīlēja. Viņš iemīlēja mani, nabagu, apzināti aklu, grēku mīlošu, nožēlojama dzērāja dēlu no sabiedrības padibenēm, taču Viņš nonāca Savā žēlastībā. Tur nebija pilnīgi nekāda mana nopelna. Viņš izvēlējās mani. Jā. Kā tas var būt? Kā gan nezāle var tikt pārveidota par kviesi? To izdara Dieva spēks. Āmen. Es Viņu mīlu. Ak, tagad es jūtos dievbijīgi. Es...es jūtos labi.

192 Es zinu, ka Viņš ir šeit. Tas ir Viņš. Viņš to apsolīja. Viņš, Viņš ir šeit mūsu vidū. Kā es Viņu mīlu! Viņš ir brīnišķīgs. Tu jūties tik labi, kad zini, ka tev nav jāšaubās par to. Viņš ir šeit, identificēdams Sevi ar Vārdu, kā Viņš ir darījis vienmēr, pats darīdams to; nevis kaut kāda ticības mācība, nevis kaut kas mistisks; bet pats Dzīvais Dievs. Kā Viņš darīja Sevi zināmu? Nevis tur, Sodomā, bet Ābrahāmam; bet tagad Ābrahāma Dzimumam pēc viņa, parāda, ka mēs esam Ābrahāma Dzimums. Āmen, Ak vai! Tagad es jūtos patiešām labi.

Viņu mīlu es (ak, kādas svētību straumes!),

Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais...

Tikai aizdomājieties, pirms tu iemīlēji Viņu, Viņš tevi mīlēja!

193 Kungs Jēzu, dāvā dziedināšanu šiem cilvēkiem, Tēvs, lai viņi tiktu dziedināti, ikviens no viņiem. Es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, Kungs, Tavai slavai. Āmen.

Un glābšanu man Golgātā...

194 Ak, tagad nolieksim mūsu galvas, maigi, klusi. Jūs zināt, mēs tomēr esam tikai bērni. Mēs esam Dieva bērni. Vai esat redzējuši, cik brīvi jūtas bērniņš savu vecāku klātbūtnē? Viņa vecāki viņu pieskata, saprotiet. Nodungosim to. [Brālis Branhams sāk dungot “Viņu mīlu es”-Tulk.]

195 Vienkārši redzēt Viņu, kad Viņš stāv šeit, varenais Uguns Stabs! Viņš sacīja: “Es atnācu no Dieva; Es aizeju pie Dieva.” Viņš bija Logoss, kas bija ar Mozu tuksnesī, Uguns Stabs. Viņš nomira Golgātā, atkal augšāmcēlās. Un, kad Sauls bija ceļā uz Damasku, tas pats Uguns Stabs notrieca viņu uz zemes, viņš sacīja: “Kas Tu esi, Kungs?”

Viņš atbildēja: “Es esmu Jēzus.”

196 Viņš atnāca no Dieva; Viņš aizgāja pie Dieva. Apliecinājis, ka Viņš ir ar mums, ar zinātniskiem pierādījumiem, draudzes pierādījumiem, visvisādi. Es... Darīdams to, kas ir no Viņa, paziņodams Viņa Vārdu. Viņš ir izskaidrotājs. [Brālis Branhams dungo “Viņu mīlu es”-Tulk.]

197 Vai tad nebūtu brīnišķīgi, ja Viņš atnāktu tieši tagad, paskatītos apkārt un ieraudzītu katru no mums izmainītu, dodoties prom? Reiz Viņš tā izdarīs. [Brālis Branhams dungo “Viņu mīlu es”-Tulk.]

198 Tagad ar noliektām galvām, nesteidzoties. [Brālis Branhams dungo “Viņu mīlu es”-Tulk.]

199 Atcerieties rītdienas dievkalpojums. Ja jūs esat šeit pirmoreiz un jums nav draudzes, šie jaukie gani, viņi tic tam pašam Evaņģēlijam, citādāk viņi nebūtu mani šurp aicinājuši. Viņi priecāsies, ja atnāksiet uz viņu draudzi. Lai rīt jums ir labs dievkalpojums, laba atpūta šonakt, un pēc tam nāciet atkal rīt pēcpusdienā uz dziedināšanas dievkalpojumu.

200 [Brālis Branhams dungo “Viņu mīlu es”-Tulk.] Labi. Lai Dievs tevi svētī, brāli.

DIEVAM IR SAGĀDĀTS JĒRS

(God Has A Provided Lamb)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja sestdienas vakarā, 1964. gada 20. jūnijā Topekas Municipālajā Auditorijā, Kansasas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 64-0620E ilgst 1 stundu un 16 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.